

Така че предварителните сондажи на П.Хитов пред белградските власти и мисията на Г.Живков били и наложителни, и неизбежни. Изпращането на български делегат за преговори със сръбското правителство било необходимо и по още една съществена причина. Непосредствено около това време от Белград отпратили в Румъния свое пратеничество при българските революционери. Изборът на главното упълномощено за целта лице обаче бил крайно неподходящ, защото това бил Йов Драгашевич, офицер, публицист и преподавател, наистина запознат с българските работи и с редица български патриоти от преди и особено по време на Втората българска легия в Белград. Но той същевременно бил и един от най-ярките и агресивни сръбски шовинисти, който в свои публикации, пред българските легионери, пред сръбското и българското общество яростно и шумно остоявал едни от най-крайните претенции на Сърбия за присъединяване на български земи към княжеството с твърдение, че населението почти до Търново е сръбско по произход и принадлежност.⁷⁹

Естествено бившите участници във Втората легия и други българи, запознати с шовинистичните и завоевателни възгледи на Драгашевич, се отнесли с основателно недоверие към неговото пратеничество и предложенията, които представил от името на официална Сърбия. Доколкото обаче главният въпрос бил важното и за двете страни съгласуване на бъдещите действия, се състояли разговори, но това породило разногласия между българските емигранти и не се стигнало до нужното споразумение. С пропадането на мисията на Драгашевич необходимостта от договореност със Сърбия не отпаднала, поради което в Белград бил изпратен със същата цел Г.Живков, за да се свърже с тамошните политици с помощта на П.Хитов, както и станало. Всъщност постигнатата макар и частично договореност между пратеника на българските емигранти и сръбското правителство била подготвена, както се вижда от български и сръбски извори, от честите срещи на П.Хитов с министъра на войната и други официални лица в течение на почти цяла година след началото на въстанието в Херцеговина и все по-активно след него, когато и в България назрявали събития. Не бива да забравяме, че от есента на 1867 г. и особено от 1871 г., когато трайно се установява в Сърбия, той постоянно и фактически представлявал българските революционери пред сръбските власти и общественост и те се отнасяли към него по българските въпроси като опитен, авторитетен български политик с революционните си идеи и действия, политически свързан с БРЦК.

Практически още преди размяната на двете пратеничества и особено непосредствено преди пристигането на Г.Живков в Белград, военният и други сръбски министри и политици многократно били разговаряли с войводата най-често по негова инициатива, но и поради заинтересоваността на Сърбия от едновременно въстание в България непосредствено преди обявяването на войната. С Хитов те разисквали по всички искания и очаквания на българите включително и по постоянно повдигания от него въпрос за предоставяне на оръжие и други потреби за замисляните чети, както и за нужното разрешение на Сърбия те да минат в Балкана от нейна територия.